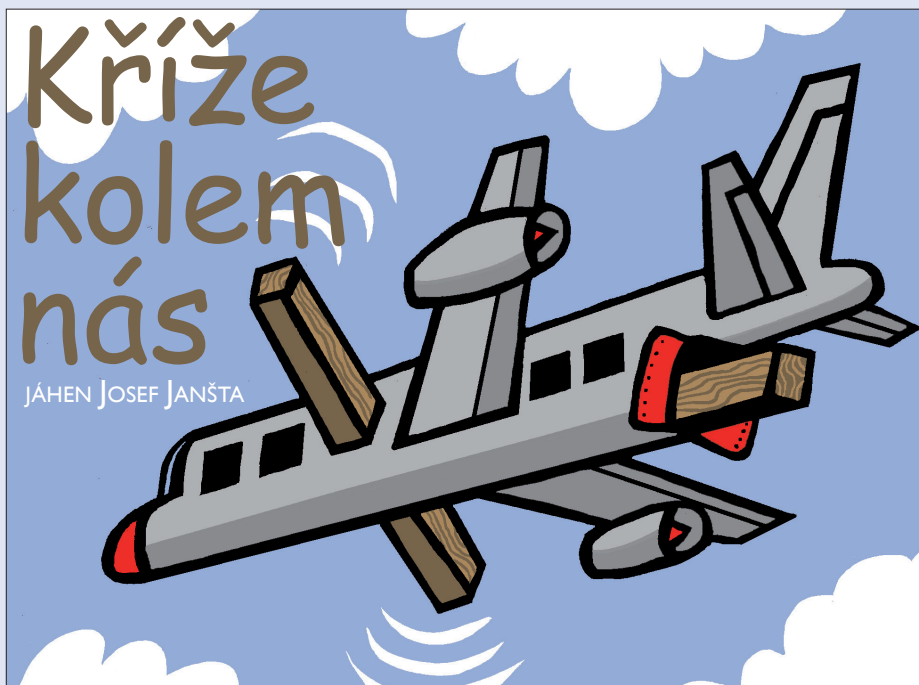


# Kříže kolem nás

JÁHEN JOSEF JANŠTA



V cisterciáckém klášteře v peruánské Limě visí v klášterním sále na stěně kříž. Sestrám se velmi zalíbil během jedné dovolené v Evropě. Přemýšlely, jak ho z Evropy do nově budovaného kláštera převezou. Byl totiž tak velký, že se nevešel do žádného zavazadla. A tak ho vzaly jen tak do ruky.

Sestry z kláštera v Německu jim řekly: „Doprovodíme vás na letiště. Kdyby vám nedovolili vzít kříž na palubu letadla, tak ho vezmeme zpět do kláštera.“

Sestrám dal písemná doporučení pro další kontroly, aby neměly problémy. Pak vzal kříž do rukou a nesl před sebou jako v procesí. On v uniformě a sestry za ním v hábitu kráčeli letištěm. Kam však uložit kříž v letadle? Ukázalo se, že když Pán Ježíš cestuje, tak zařídí všechno. Hned vedle sester bylo nečekaně volné místo. A tak měl Pán své vlastní sedadlo, a to dokonce u okénka. Letuška navíc přikázala: „Kříž musí být připoután.“

Také proto doputoval kříž bez poškození do peruánského kláštera. Podle sester byl zmíněný pán od policie anděl.

Řeholní sestry milovaly Pána Ježíše. Měly v úctě i kříž, na kterém Spasitel zemřel. Pán Bůh jim pomohl, aby krásný kříž převezly do svého domova. Dodnes se před ním rády modlí.

Máme také v úctě kříž, který visí u nás doma? Víme o tom, kde je v našem kostele kříž? Pohlédneme alespoň někdy na kříž, kolem kterého třeba chodíme denně?

V postní době máme obnovit, zlepšit svůj vztah k Pánu Ježíši. Můžeme si přitom pomoci tím, že si budeme všimát, kolik křížů máme kolem sebe. A když se na některý kříž zadíváme a prohlédneme si ho, tak se můžeme u něho pomodlit třeba takto: „Pane Ježíši, moc ti děkuji, že jsi za nás umřel. Připomíná nám to i tento kříž. Vlož mi do srdce podobnou lásku, jakou jsi měl ty. Kéž i já si všímám toho, co lidé kolem mne potřebují. A dokáži podat pomocnou ruku, i když to nebude pro mne lehké a mohu pocítit bolest jako ty.“

ilustrace: Jirí Vancura

# JE TO MARNÝ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE LÁSKA

*Co si myslíte, že je v životě nejdůležitější? Ať jste malí nebo větší, určitě jste už od někoho zaslechli tuhle otázku nebo se nad ní sami zamysleli. Před šesti lety na ni odpovídal také kněz Mirek Cúth v jednom rozhovoru, který měl tehdy v Českém rozhlasu. Mirek nedávno (27. října 2023) odešel k Pánu Bohu. Určitě stojí za to si jeho odpověď připomenout.*

OTEC JIRÍ BARHON

Co je nejdůležitější? Láska – to znamená chtít pro druhého dobro. Ideální je, když je to vzájemné. To potom naskočí a dějí se věci, na které jenom koukáte. Jednak je to hezké, unese se spousta starostí a bolestí, a jednak je člověk šťastný. Nejdůležitější je láska, to je marný.

Ta odpověď stručně a jasně vystihuje jeho život. Skoro se mi zdá, že každé další slovo, nějaký dodatek, už k tomu vůbec být nemusí. Kdo Mirka znal, ten ví, jak obětavě se staral ve svých farnostech nejen o farníky, ale také na své faře v Praze – Karlíně o řadu kněží, které na ni přijal na konci jejich života, nebo jak po povodních v r. 2002 obnovil a stále nechával otevřený pro všechny monumentální karlínský kostel sv. Cyrila a Metoděje aj.

Přesto zde ještě něco přidávám. Tak jako mnoho jiných lidí jsem se s Mirkem řadu roků (přes třicet) znal, a protože jsem také kněz, zažili jsme společně i bezpočet kněžských setkání. Ať už to byly „naše úterky“, které jsme měli pro to rezervované, exercicie nebo třeba dovolené, které jsme trávili každý rok také společně na různých místech. Jelikož s ním byla vždycky velká legrace, chci připomenout právě to. Například věděl, že při duchovních cvičeních leckdy usnu, a tak mi jednou až z Říma přivezl a daroval sošku spícího svatého Josefa, kterou mám stále ve svém pokoji. Nezbyvalo mi, než mu jeho legrácky oplácat.

Já jsem o něm věděl zase to, že má rád vlaky a často jimi jezdí, a tak jsem o něm šířil „pomluvu“, že jednu polovinu svého života prožil ve vlacích, zatímco druhou na nádražích, čekaje, než přijedou. Zcela jedinečné a nezapomenutelné byly naše již zmíněné dovolené. Co vše jsme při

nich prožili by bylo na menší knihu. Sem se vejde jenom pár střípků.

Jednu takovou kněžskou dovolenou jsme prožívali u moře v Rapallu nedaleko Janova. Mirek tam na pláži zašel do jednoho obchůdku koupit nafukovací rukávky, aby se mu lépe plavalo. Ty ovšem prodávali pouze v dětských velikostech, protože mu paní prodáváčka řekla, aby si z ní nedělal legraci a došel si je koupit do magazzino dei pazzi, tj. obchodu pro bláznů. Tak koupil alespoň nafukovací kruh, o který jsme se bratrsky střídali a budili zájem mnoha lidí na pláži. Ti s údivem pozorovali mezi opálenými snědými turisty pět sněhobílých postavíček, jako vymalovaných od Vladimíra Renčina, z nichž jedna byla opásána červeným kruhem a dováděla s ním ve vodě. Rázem jsme se stali středem pozornosti a jednou z atrakcí sezony na ligurském pobřeží.

Odvážně si s ním počínal Mirek Nikola. Hbitě si ho přehodil přes hlavu a vyrazil do rozbourěných mořských vln. Jakmile si s ním první z nich trochu pohrála, po několikametrovém letu přistál na pískovišti uprostřed pláže mezi malými dětmi stavějícími si z písku bábovičky. Jedno z nich se vzápětí rozběčelo a praštilo ho do hlavy lopatičkou.

S Jardou Karasem jsem na této dovolené hrával šachy. Občas mě uprostřed hry vyzval, abych se podíval na právě plující loď na moři. Když jsem to udělal a pak opět pohlédl na šachovnici, zjistil jsem, že mám o dvě figurky méně. Po skončení hře se šel trochu projít po pláži a po návratu zjistil, že mu někdo snědl tatrunku.

Kuchařem na naší dovolené býval Míla Kněz. Vařil velmi svědomitě a hojně, aby nás náhodou nepřekvapil hlad. Nikdy se mu to nepodařilo. Nejráději připravoval ryby. Byly vždy skvělé, jen trochu vadilo, že jejich silná specifická vůně naplnila celý dům, ve kterém jsme bydleli, takže jej jeho obyvatelé během našich obědů houfně opouštěli.

Na našich dovolených i ostatních setkáních, které vždycky Mirek Cúth předem připravoval, jsme si navzájem pomáhali, společně se modlili, stolovali i bavili. Mirku, díky za to.

Je to marný – nejdůležitější je láska.

ilustrace: Helena Filčíková



# Cestou dvou bratří

## XIX. ročník výtvarné soutěže pro děti



Putujeme společně, kreslíme společně a soutěžíme společně. Poďte s námi, u vás doma nebo ve škole, namalovat příběh, příběh dvou bratří, kteří přišli k nám a přinesli kulturu a vzdělání...

Ve dnech 4. - 5. července se na Velehradě uskuteční 25. ročník Dnů lidí dobré vůle. Součástí je také výtvarná soutěž pro děti od 3 do 11 let Cestou dvou bratří. Výtvarné práce mohou děti (rodiče či pedagogové) posílat do 10. května.

Téma se každoročně inspiruje dobrodružnou cestou bratří Cyrila a Metoděje, kteří v roce 863 přišli na Velkou Moravu, kde lidi naučili číst a psát, vedli je k Bohu a ke vzájemné lásce. Pro některé lidi jsou Cyril a Metoděj dokonce vzory. I Cyril měl svůj vzor, a to Řehoře Naziánského. Obdivoval na něm jeho básně a lásku k Bohu. Třeba i děti mají v někom svůj vzor a právě od toho se odvíjí téma letošního ročníku výtvarné soutěže Cestou dvou bratří.

Více na [www.velehrad.eu](http://www.velehrad.eu). Vítězné obrázky budou vystaveny 4. července na Velehradě. A to je skvělá příležitost vyrazit na letní rodinný výlet.